

Pedro Costa

VENTURA LEVELE

Nha cretcheu, szerelmem,
Ha újra együtt leszünk, vidám életünk lesz, még legalább harminc évig.
Jó erőben, szeretetben jövök haza hozzád.
Úgy adnék százezer szál cigarettát, minden ujjadra egy szép ruhát, egy kocsit, a
lávakőházikót, amit kinéztél, meg egy olyan kis csokor-vacakot.
De most az első, hogy bonts egy jó üveg bort, és gondolj rám.
Itt csak a munka.
Már száznál is többen vagyunk.
Tegnapelőtt, a születésnapomra, hosszan gondoltam rád.
Megtaptad a levelem?
Tőled még mindig semmi.
Majd egyszer.
Naponta percenként tanulok magunknak egy szép új szót, illik is ránk, finom
selyempizsama.
Hozzak egyet?
Csak havi egy levelet küldhetek.
Tőled még mindig semmi.
Majd egyszer.
Sokszor rámtör, hogy félek, mikor falazunk, én kanállal, habarccsal, te ezzel a
hallgatással, mint egy verembe, leszédül az ember.
Fáj, hogy mennyi olyat látok itt, hogy inkább ne látnék.
Kedves hajad, mint a szalma, elhullik a kezemből.
Gyengülök, néha félek, hogy elfelejtlek.

Fordította: Kemény Lili¹

¹ Urbán Bálint nyersfordítása alapján, amit ezúton is nagyon köszönünk.